

Landing.

Als dit een landing was, zou dit een maanlanding zijn.
Mijn eerste poëtische missie, met aan boord: jullie.

Als wetenschapper zouden we voet zetten
op onbekende oppervlaktes
want dat wij niet alles weten,
dat is geen raketwetenschap

Hier landen mensen.
Als begroeting kussen we de zon.

Als planeet zouden we er een zijn
die eigenlijk niet zou mogen bestaan
Als krater zou je ons vanuit de achtertuin zien
met het blote oog,
maar wel alleen als je ervoor openstaat

Als astronaut zouden we weten dat er teveel grenzen
fysiek en figuurlijk worden overschreden
door alle vraagtekens die in de lucht blijven zweven

Als wiskundige zouden we zeggen:
je kunt altijd rekenen op hulp
Sommige kinderen weten dat dat niet waar is
Sommige kinderen leren al op jonge leeftijd
dat rekenen soms niet de juiste taal is
zeker niet bij huiselijk geweld

Als schrijver zouden we hen naar een goed eind
toe willen schrijven,
maar we kunnen het niet garanderen

Als psycholoog zouden we zeggen
dat we naar het onmogelijke verlangen,
ook in de liefde
Als kind denken we:
misschien als *ik* hun gewicht draag
als *ik* hun pijn absorbeer
misschien als ik net wat eerder op sta,
wat harder mijn best doe,
wat meer toesta
misschien dat ze dan van me zullen houden
ik kan best leuk zijn, echt waar

Als wetenschapper zouden we weten
dat volhouden praktisch onmogelijk is,
we zouden roepen: ik begrijp het niet
waarom sta je zoveel toe, als het niet nodig is
maar een kind zou het begrijpen.
We doen er alles aan om dichtbij
onze ouders te blijven

Als archeoloog zouden we een gat graven
in onze familiegeschiedenis
wat we hopen te vinden is een reden,
een antwoord

Als dichter zouden we weten
dat poëzie niet alle antwoorden heeft,
maar wel een stem
Van de sterren zouden we leren dat wij
het verleden zijn, maar ook alles daarbuiten
van de maan, moeder van het universum
en hemelkoningin,
zouden we leren dat ze van ons allemaal is,
maar van sommigen net wat meer,
net zoals dat in sommige gezinnen gaat.

Misschien.

Toen ik ouder was wilde ik erop terugkomen
maar we praten over koetjes en kalfjes,
drinken onze thee
we knikken, geven antwoord op vragen
als hoe gaat het
Waar kom je vandaan
en hoe was je weekend
Ben je naar de kapper geweest

Misschien was het moment voorbij
Hik te lang gewacht
Had ik moeten inschatten dat niet elk verhaal
afloopt zoals je het verwacht
Leg je de lat te hoog als kind

Misschien had ik vooraf kunnen zeggen
Wat je straks zal doen
zal onze relatie voorgoed verpesten
Misschien had ik het moeten opschrijven
in een gedicht
zodat ze het eerst zelf rustig kon teruglezen
Zou het beter zijn binnengekomen
als we beiden hadden gezwegen
en elkaar in *die* stilte aankeken

Had ik moeten roepen op dat moment
Ik ben je dochter, zie je het dan niet
Mama, ik ben het
Je kijkt zo raar uit je ogen
Dit is mijn moeder niet

Misschien had ik haar toen moeten vragen
Wat heb je nodig
want wat je nodig hebt en wat je wilt
zijn twee verschillende dingen

Had ik haar als een politieagent
op de bon moeten slingeren

Misschien had ik nadien moeten zeggen
hoe het balanceren was
Mijn leven op een zijden koord

Dat het beangstigde
Dat met die houding
en die ogen
De wereld er compleet anders uitzag
Dat ik nog maar een kind was
Misschien had ik dat moeten zeggen,
maar uiteindelijk wil ik ook van haar houden
en dichtbij haar blijven
Dus heb ik het wel gezegd
Je bent duizend keer over mijn grenzen heen gegaan
en ver ook
Ze zei sorry dat je zo bang was
Daarna hadden we het weer
over haar haar.

Op onze stem.

Als je stem zo zacht is
dat niemand het kan horen, behalve jijzelf
Als je strompelt over je zinnen
Als je een stem hebt die op de drempel
van de voordeur blijft liggen
tot iemand haar naar buiten duwt,
Als je boos bent
Of twijfelt
Zeg ik het wel goed?

Als je goed bent in kruiswoordpuzzels,
maar je kan de juiste woorden niet vinden

Je op het puntje van je tenen sluipt
door de laatste woorden van een zin,
want wat als je wordt gehoord?

Als je je woorden jarenlang in de kast
hebt opgeborgen
en niet meer weet wat er staat

Als je een stem hebt met rafelrandjes
die ergens achter blijven hangen
Een stem die zo lang heeft gezweven
dat ze niet meer weet hoe ze zelf klinkt

Als je altijd binnensmonds blijft brommen
Als je wel praat, maar niemand luistert
Als je wel spreekt, maar niet wordt gehoord

Als je tong zich een weg naar buiten
probeert te banen,
maar je lippen stijf op elkaar blijven staan
uit angst voor de reacties
Mag ik dat wel zeggen?
Doe ik er wel toe?
Wat als ze boos worden?

Als je stem een van deze is,
als je het van de daken schreeuwt
Hallo, hier
Kijk dan
In de hoop dat iemand je hoort
Als je denkt: op een dag zal ik het zeggen,
maar nu nog even niet
Weet dan, dat hoe lang je ook wacht
Hoe hard of zacht of rafelig of grenzeloos je stem
ook klinkt
Je altijd van jezelf mag laten horen
Ook na zoveel jaar
Je stem gaat nooit verloren.